

Sygn. akt

III AUa 132/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera SSA Roman Skrzypek
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **8 maja 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o zwrot nienależnego świadczenia

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **11 grudnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 443/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 132/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 maja 2013r.

Decyzją z dnia 29 lutego 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. dokonał rozliczenia miesięcznego (jako korzystniejszego) pobieranej przez wnioskodawczynię J. W. w

2011r. emerytury stwierdzając, iż osiągnięty przez nią w miesiącu marcu 2011r. przychód ze stosunku pracy

przekroczył wyższą kwotę graniczną przychodu za ten miesiąc, co uzasadniało zawieszenie świadczenia w kwocie 2.360, 79 zł . Stąd po uwzględnieniu dokonanego za wskazany okres zmniejszenia emerytury na kwotę 503,82 zł, pozostała kwota 1.856,97 zł, stanowi nadpłatę podlegającą zwrotowi.

W podstawie prawnej decyzji powołane zostały art. 103-105, art. 127 oraz art. 138 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), a także ogólnie przepisy wykonującego tę ustawę rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury lub renty (Dz. U. Nr 58, poz.290 ze zm.).

Wnioskodawczyni J. W. odwołała się od w/w decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie.

W odwołaniu z dnia 9 marca 2012r r. wnioskodawczyni wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez stwierdzenie, że osiągnięty przez nią w 2011r. przychód nie uzasadnia zgłoszonego przez ZUS żądania zwrotu emerytury jako świadczenia nienależnego na wskazaną w decyzji tej kwotę 1.856,97 zł, zarzuciła, że przyjęte przez pozwany organ rentowy w tej mierze rozliczenie dokonane zostało z naruszeniem obowiązujących w tym zakresie reguł, w tym w szczególności § 7 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury lub renty (Dz. U. Nr 58, poz.290 ze zm.). Zdaniem bowiem odwołującej wyżej powołany przepis jak również stan faktyczny sprawy (fakt, iż do dnia 31 sierpnia pobierała emeryturę bez rozwiązania stosunku pracy , po tej zaś dacie zakończyła pracę zawodową i przeszła na emeryturę), uzasadniały dokonanie rozliczenia pobieranej przez nią w 2011 r. emerytury w systemie rocznym przy odpowiednim skróceniu do ośmiu miesięcy tego roku kalendarzowego. Przedstawiając zaś w tabelaryczny sposób wnioskowane rozliczenie świadczenia (przy wskazaniu z jednej strony na globalną kwotę osiągniętego za osiem miesięcy 2011r. przychodu, z drugiej zaś sumaryczną wyższą kwotę graniczną przychodu dla tego okresu), odwołująca stwierdzała, iż nie doszło do nadpłaty świadczenia. Niezależnie od tego wnioskodawczyni podnosiła, że specyfika wykonywanego przez nią zawodu nauczyciela, przy uwzględnieniu treści § 11 ust. 1 wyżej powołanego rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury lub renty, wymaga rozliczenia emerytury za okres szkolny, a nie rok kalendarzowy. Ponadto wnioskodawczyni zwracała uwagę, że przy przyjętym przez ZUS rozliczeniu miesięczny jej świadczenia decydujące znaczenia miał fakt wypłaty w marcu 2011 r. trzynastej pensji za rok 2010 r.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 6 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. wnosił o oddalenie żądania wnioskodawczyni, podtrzymując stanowisko zawarte w treści zaskarżonej decyzji.

Jednocześnie odnosząc się do twierdzeń odwołującej organ rentowy zauważał, że brak jest podstaw prawnych do dokonania wnioskowanego przez nią rozliczenia emerytury za 2011 r., ponieważ powoływany § 7 – jakkolwiek ust. 2 tego przepisu – rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury lub renty (Dz. U. Nr 58, poz.290 ze zm.), dozwalający na odpowiednie skrócenie okresu, z którego ustala się łączną kwotę przychodu w danym roku kalendarzowym, nie może mieć tu swojego zastosowania z uwagi na fakt, iż w całym 2011 r. wnioskodawczyni pobierała to samo rodzajowo świadczenie, tj. emeryturę nauczycielską. Z kolei nie ma jakiegokolwiek uzasadnienia porównywanie kwot osiągniętego przychodu wyłącznie w odniesieniu do górnej kwoty granicznej z pominięciem tej niższej uzasadniającej zmniejszenie emerytury, co też i miało miejsce w odniesieniu do świadczenia wnioskodawczyni (zgodnie z jej uprzednim oświadczeniem) w okresie od stycznia do sierpnia 2011 r. Ponadto pozwany organ rentowy podkreślał, że stosownie do art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) w związku z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. Dz. U. z

2012 r. poz. 361), wypłacona wnioskodawczyni w marcu 2011 r. trzynasta pensja, choć należna za rok 2010 r. zasilila przychód z tytułu stosunku pracy za ten miesiąc stanowiąc tym samym podstawę do jej uwzględnienia przy rozliczaniu emerytury odwołującej za 2011 r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawczyni J. W., wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012 r. (sygn. akt. IV U 443/12) oddalił odwołanie.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy

w Krośnie ustalił, iż wnioskodawczyni J. W. ur. (...) decyzją ZUS Oddziału w J. z dnia 25 maja 2009 r. nabyła prawo do emerytury nauczycielskiej od dnia 1 czerwca 2009 r. kontynuując zatrudnienie u swojego dotychczasowego pracodawcy tj. w Zespole (...) w S.. Ubiegając się o emeryturę wnioskodawczyni złożyła oświadczenie o zamiarze osiągania przychodu z tytułu w/w stosunku pracy w wysokości powodującej zmniejszenie świadczenia. W związku z powyższym organ rentowy dokonywał stosownego maksymalnego zmniejszenia emerytury odwołującej, co skutkowało rozliczeniami świadczenia za lata 2009 i 2010 (w oparciu o stosowne zaświadczenia pracodawcy o wysokości osiągniętego przez wnioskodawczynię przychodu), w których stwierdzone zostało, iż emerytura odwołującej wypłacana była w prawidłowej wysokości (decyzje ZUS z dnia 27 stycznia 2010 r. i z dnia 27 stycznia 2011 r.). W dniu 1 września 2011 r. do organu rentowego złożone zostało przez odwołującą zarówno świadectwo pracy, z którego wynikało, iż w/w rozwiązała stosunek pracy z Zespołem (...) w S. z dniem 31 sierpnia 2011 r., jak też umowa o pracę z w/w pracodawcą stanowiąca o ponownym nawiązaniu stosunku pracy z dniem 2 września 2011 r. na czas określony do dnia 31 sierpnia 2012 r. w niepełnym wymiarze czasu pracy (9,53/18). Równocześnie J. W. złożyła oświadczenie, że osiągany przez nią przychód z tytułu nowego zatrudnienia nie będzie w wysokości powodującej zawieszenie lub zmniejszenie świadczenia. Pracodawca wnioskodawczyni w dniu 16 lutego 2012 r. przedłożył w organie rentowym zaświadczenie o wysokości osiągniętego przez J. W. w 2011 r. przychodu, z którego wynikało, iż wyniósł on globalnie kwotę 40.226,17 zł. W zaświadczeniu tym znalazło się również określenie przychodu za poszczególne miesiące w tym za miesiąc marzec 2011 r., w którym oprócz wynagrodzenia za pracę wnioskodawczyni pobrała trzynastą pensję, co stanowiło o łącznej kwocie przychodu za ten miesiąc w wysokości 7.235,95 zł. W tej sytuacji pozwany organ rentowy dokonał symulacji rozliczenia emerytury wnioskodawczyni za wyżej wskazany rok kalendarzowy w systemie rocznym i miesięcznym dochodząc do ostatecznego wniosku, że ten ostatni jest dla odwołującej bardziej korzystny, co skutkowało wydaniem – zaskarżonej w niniejszym postępowaniu – decyzji z dnia 29 lutego 2012 r. stanowiącej o nadpłacie emerytury na kwotę 1.856,97 zł podlegającej zwrotowi jako świadczenie nienależne. Dokonując w postępowaniu sądowym weryfikacji tego rozliczenia w drodze dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości – przy uznaniu pełnej miarodajności tego dowodu, tak z uwagi na fachowość biegłego jak i szczegółowe uzasadnienie przyjętej konkluzji, przy jednoczesnym odrzuceniu stawianych przez odwołującą do treści tego dowodu zarzutów jako niemerytorycznych (uwagi o niepoprawnym i niestarannym wykonaniu opinii ze względu na brak akapitów itp.), Sąd I instancji stwierdził, że w świetle bezspornych okoliczności faktycznych związanych z wysokością osiągniętego przez J. W. przychodu za 2011 r., jak i w poszczególnych jego miesiącach, dokonane przez ZUS rozliczenie miesięczne emerytury było bardziej korzystne niż roczne i prawidłowe co do ostatecznego stwierdzenia o nadpłacie świadczenia na kwotę 1.856,97 zł. Nie opisując dokładnie odzwierciedlonego w treści opinii matematycznego sposobu wyliczenia tak określonej kwoty, Sąd Okręgowy w Krośnie odnosząc się do zarzutów odwołania jedynie podkreślił, że w sytuacji wnioskodawczyni, która przez cały 2011 r. pobierała to samo świadczenie emerytalne, nie jest możliwe ograniczenie rozliczenia jej emerytury wyłącznie za okres ośmiu miesięcy, a z kolei brzmienie § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992 r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury lub renty (Dz. U. Nr 58, poz.290 ze zm.), jednoznacznie przesądza o uwzględnianiu w omawianym rozliczeniu roku kalendarzowego a nie roku szkolnego. Nie budziło też wątpliwości Sądu I instancji, iż w przychodzie za miesiąc marzec 2011 r. musiała zostać uwzględniona wypłacona w tym miesiącu wnioskodawczyni trzynasta pensja, jak również to, że przewidziane w art. 104 ust. 7 i 8 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) zasady rozliczania świadczeń wykluczają możliwość odnoszenia osiągniętego przychodu wyłącznie do wyższej kwoty

granicznej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia. W świetle zaś powyższego, Sąd Okręgowy w Krośnie uznał żądanie odwołania za nieuzasadnione, a zaskarżoną decyzję ZUS za trafną i odpowiadającą prawu - tu w szczególności wyżej powołanym przepisom prawa materialnego. W podstawie prawnej wyroku powołany też został art. 477^{((14))} § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 11 grudnia 2012 r. zaskarżony został przez wnioskodawczynię J. W..

W apelacji z dnia 21 stycznia 2013 r.(v.k. 49-50) wnioskodawczyni zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 2, art. 21 i art. 64 Konstytucji RP w wyniku nie uwzględnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. K 2/12, który uznał art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257 poz. 1726 ze zm.) za niezgodny z Konstytucją RP – a z tego powodu była zmuszona do rozwiązania stosunku pracy, wносиła o zamianę zaskarżonego wyroku jak też poprzedzającej go decyzji ZUS poprzez stwierdzenie, że nie jest zobowiązana do zwrotu na rzecz organu rentowego kwoty świadczenia w wysokości 1.856,97 zł, względnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. W krótkim uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżąca podnosiła, że przez niekonstytucyjne działanie ustawodawcy doszło do znacznego uszczuplenia jej dochodów, bo chcąc zachować prawo do emerytury rozwiązała stosunek pracy podejmując na nowo zatrudnienie na mniej korzystnych zasadach. Zdaniem więc apelującej gdyby do tego nie doszło, pracowałaby przez cały rok na tych samych zasadach, a to wiązałoby się z pobieraniem emerytury bez żadnych finansowych konsekwencji . Skarżąca wyrażała też pogląd, że wobec niekonstytucyjności powołanego w petitum apelacji przepisu koniecznym również było wprowadzenie rozliczenia świadczeń emerytalno – rentowych z rozbiciem na dwa okresy - pierwszy liczony do dnia 30 września 2011 r. i drugi następujący po tej dacie, przy czym z uwagi na specyfikę zawodu nauczyciela ten drugi okres liczony być winien od dnia 1 września 2011 r. .

Pozwany organ rentowy nie ustosunkował się do treści apelacji wnioskodawczyni.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację wnioskodawczyni J. W. zważył co następuje;

Wniesiony przez wnioskodawczynię środek odwoławczy nie może odnieść pożądanego skutku.

Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 11 grudnia 2012r. jest, wbrew zarzutom skarżącej ,wyrokiem trafnym i nie naruszającym prawa ,pomimo popełnionych przez ten Sąd uchybień procesowych tak w zakresie sposobu prowadzenia postępowania dowodowego jak i treści uzasadnienia przyjętego rozstrzygnięcia . W tym względzie zauważyć bowiem przyjdzie ,że w świetle bezspornych okoliczności faktycznych związanych zarówno z przebiegiem postępowania emerytalnego wnioskodawczyni, jak też wysokością osiągniętego przez nią w 2011 r. przychodu (tu też w rozbiciu na poszczególne miesiące), czy w końcu wysokością dokonanych przez ZUS w tym okresie rozliczeniowym potrąceń emerytury odwołującej, zupełnym nieporozumieniem było dopuszczenie przez Sąd I instancji z urzędu dowodu osobowego z opinii biegłego z zakresu księgowości, którego w tej sytuacji zadanie sprowadzało się w istocie tylko i wyłącznie do oceny prawnej sprawy. W tym zaś względzie według doktryny i praktyki orzeczniczej tylko sąd jest najwyższym biegłym, zaś wyrażanie się tego rodzaju dowodem osobowym dla wykładni obowiązujących przepisów prawa (iura novit curia) jest niedopuszczalne (por. m.in. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2000 r. I PKN 10/00 OSNP 2002/7/156 czy z dnia 20 grudnia 2006 r. IV CSK 299/06 LEX nr 233051). Powyższe uchybienie formalne skutkowało z kolei lapidarnością pisemnych motywów zaskarżonego wyroku w których zabrakło ściśle matematycznego zobrazowania naliczonego ostatecznie do zwrotu świadczenia emerytalnego J. W. (powołanie się ogólnie na treść opinii biegłego). Uzupełniając więc jedynie w tym niezbędnym zakresie stanowisko Sądu I instancji o pełnej legalności zaskarżonej decyzji ZUS z dnia 29 lutego 2012 r., Sąd Apelacyjny - będąc do tego w pełni uprawniony jako Sąd pełniący nie tylko funkcję kontrolną ale i rozpoznający sprawę niejako w całości na nowo (tak też w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2007r. III CZP 137/06 OSNC 2007/9/125), chciałby dodać, że w świetle przepisów regulujących zasady rozliczania świadczeń emerytalno – rentowych trzech zasadniczych aktów prawnych tj. ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i

rentach z FUS (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr.153, poz. 1227), rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury lub renty (Dz. U. Nr 58, poz. 290 ze zm.),jak też ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.):

- po pierwsze; rozliczenie dla wszystkich świadczeniobiorców musi odnosić się do roku kalendarzowego (a nie roku szkolnego jak naprowadza odwołującą zwracając uwagę na specyfikę pracy nauczyciela – przywoływany § 11 ust. 2 wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, był bowiem jedynie przepisem przejściowym związanym z wejściem w życie w trakcie 1992 r. tego rozporządzenia),

- po drugie; tak jak słusznie zauważył to Sąd I instancji w ślad za organem rentowym brak było podstaw do odpowiedniego skrócenia okresu rozliczeniowego świadczenia wnioskodawczyni odnoszącego się wyłącznie do osiągniętego przez nią w ciągu ośmiu miesięcy 2011 r. przychodu, bo nie zachodził przewidziany do tego warunek określony w § 7 ust. 2 wyżej powołanego rozporządzenia (w omawianym roku kalendarzowym nie doszło do powstania lub ustalania prawa do emerytury odwołującej, a z drugiej też strony z uwagi na jej wiek metrykalny nie mogła też nabyć w tym roku prawa do emerytury w wieku powszechnym),

- po trzecie; porównywanie kwoty osiągniętego przychodu wyłącznie z wyższą kwotą graniczną 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia było niedopuszczalne w świetle art. 104 ust. 7 i ust. 8 ustawy emerytalno – rentowej,

- w końcu po czwarte; przychód wnioskodawczyni ze stosunku pracy za miesiąc marzec 2011 r. musiał uwzględniać wypłaconą w tym miesiącu trzynastą pensję, zgodnie z zasadą „kasy: przewidzianą w przepisach ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 361), mających tu zastosowanie poprzez przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.).

Wszystko to zaś razem stanowiło o konieczności rozliczenia emerytury J. W. za 2011 r.

1. **w systemie rocznym** – przez porównanie osiągniętego w całym tym roku przychodu 41.003,26 zł do kwoty 70% przeciętnego wynagrodzenia za cały ten rok (jako że górna kwota graniczna 130% przeciętnego wynagrodzenia dla tego okresu 52.824 zł nie została przekroczona), wynoszące 28.444,40 zł, co stanowiło o przekroczeniu tej niższej kwoty granicznej przychodu o 12.558,86 zł. To zaś uzasadniało zmniejszenie emerytury za cały 2011 r. na maksymalną kwotę zmniejszenia wynoszącej 6.015,54 zł, gdy tymczasem dokonane w odniesieniu do emerytury wnioskodawczyni zmniejszenie (potrącenia dokonywane przez osiem miesięcy 2011 r.), wyniosło łącznie 4.026 zł. Różnica więc z tak określonego tytułu, będąca świadczeniem nienależnym w rozumieniu art. 138 ustawy emerytalno – rentowej i podlegającym zwrotowi **wyniosłaby ostatecznie 2.015,28 zł,**

2. **w systemie miesięcznym** (uwzględniającym fakt dokonywania maksymalnych zmniejszeń emerytury przez wyżej wskazany okres ośmiu miesięcy i brak przekroczenia niższej kwoty granicznej przychodu za pozostałe miesiące) jedynie w miesiącu marcu 2011 r. doszło do przekroczenia górnej granicy przychodu za ten miesiąc (przychód 7.235,95 zł – 130% przeciętnego wynagrodzenia dla tego miesiąca 4.469,70 zł) o kwotę 2.766,25 zł, co uzasadniało zawieszenie emerytury w pełnej jej wysokości za ten miesiąc w kwocie 2.360,79 zł. Przy uwzględnieniu więc dokonanej już w tym miesiącu kwoty zmniejszenia w wysokości 503,82 zł **nienależenie pobrana emerytura podlegająca zwrotowi wyniosła kwotę 1.856,97 zł.**

Przedstawione powyżej sposoby rozliczenia emerytury wnioskodawczyni J. W. wskazują więc w jednoznaczny sposób na bardziej korzystne - a przyjęte przez ZUS w zaskarżonej decyzji – rozliczenie świadczenia w systemie miesięcznym, uzasadniającym żądanie zwrotu nadpłaconej emerytury na wyżej wskazaną kwotę 1.856,97 zł. Dlatego też w pełni zasadne było stanowisko Sądu Okręgowego o pełnej legalności decyzji ZUS Oddziału w J. z dnia 29 lutego 2012 r.

Odnosząc się zaś końcowo do praktycznie jedynych zarzutów apelacji związanych z niekonstytucyjnością działań ustawodawcy, który poprzez art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz

niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257 poz. 1726 ze zm.) doprowadzić miał do rozwiązania przez wnioskodawczynię stosunku pracy, co z kolei rzutować miało na uszczuplenie jej dochodów, w tym też ostateczny sposób rozliczenia emerytury za 2011 r., Sąd Apelacyjny chciałby podkreślić, że zarzuty te w żaden sposób nie mogą wpłynąć na końcowy wynik sprawy. W sprawie bowiem z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treści wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych (tak też wprost w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r. II UZ 52/99 OSNP 2000/15/601). Odnosząc więc powyższe do treści zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji ZUS z dnia 29 lutego 2012 r., stwierdzić wypadnie, że jedynie podlegająca badaniu istota sporu sprowadzała się do kontroli prawidłowości przyjętego przez organ rentowy matematycznego rozliczenia świadczenia emerytalnego odwołującej za 2011 r., przy czym podkreślić tu w szczególności należy, że u podstaw tej decyzji, a w konsekwencji wyroku Sądu I instancji, nie leżał w żadnej mierze przywoływany przez skarżącą art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257 poz. 1726 ze zm.), którego niekonstytucyjność stwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. K 2/12 (Dz. U. poz. 1285). Kwestią więc ewentualnej szkody jaką poniosła wnioskodawczyni na skutek niekonstytucyjnych działań ustawodawcy musi pozostać poza oceną tut. Sądu.

(...)

1. (...)

2. (...)